

למדנו :

- א. שתפיסת הבורא הוא בסוד אחד יחיד ומיוחד והשפע מופשט לגמרי והנשמה המקבלת את השפע היא כאבן הנחצבת מהר, חלק אלוק ממעל.
- ב. דנו מה זה אבן הנחצבת מהר ואמרנו שהרצון לקבל הוא גורם לנשמה להיות חלק מהכל. היא חלק ולא הדבר השלם. השלם הוא הבורא.
- ג. הנשמה יכולה לקבל רק אם יש השוואת צורה.
- ד. לצורך השוואת הצורה הזו נעשה צמצום.
- ה. שאלנו- לשם מה נברא העולם הזה? מבינים שכל העולמות נבראו כדי להגיע להשוואת צורה. אבל בשביל מה העולם הזה?
- ו. ענה לנו כדי שלא יהיה לחם. בזיון.
- ז. שאל בעל הסולם איך יתכן שעובדים 70 שנה ומקבלים שכר נצחי.
- ח. הפיתרון הוא שבאנו לייצר אהבה ואם יש אהבה אין בעיה לקבל את כל ההטבה.
- ט. בכל זאת אנו רואים שיש יסורים בעולם.
- י. מהיכן הם באים? כתוב שלכאורה נמשכים ממנו שכתוב יוצר אור ובורא חושך.
- יא. איך ניתן להבין שמהטוב באים קלקולים? הרי מדרך הטוב להיטיב....
- יב. כדי להבין זה צריך להבין קצת מהי מחשבת הבריאה. הכל אצלה נמצא באחדות. אין שם יסורים לבד והארה לבד. ואצלו הפעולה והפועל והכל נמצא כדבר אחד ממש.
- יג. סוף המעשה, הקוטב והתכלית שבשבילם נבראו כל אלה, היו כבר בתחילה. כשהתפשט האור.
- יד. בכח, בפוטנציאל של הרצון להשפיע שיש במחשבת הבריאה חייב שיהיה רצון לקבל שיצא מהכח אל הפועל ויוכל לקבל את ההטבה.
- טו. המקום הוא הרצון לקבל המוטבע באור הזה. כי הרצון לקבל בא יחד עם האור ואינו ניכר. מה זה מקום? החשק וההשתוקקות לקבל את ההארה.

השיעור היום:

אות י"ב כותרת - הרצון לקבל הכלול במחשבת הבריאה, הוציא אותנו מעצמותו ית' לבחינת השם א"ס.

"ובזה, ארוח לן להשכיל, (בזה יש לנו דרך להבין) במה שאור אינסוף ב"ה יצא מכלל עצמותו ית', שאין לנו בו שום הגה ומלה, להיות מוגדר בשם אור אינסוף כנ"ל, שהוא בסבת ההבחן הזה הנ"ל, אשר באור הזה, כלול בו הרצון לקבל מעצמותו ית', שהוא צורה חדשה, שאינה כלולה ח"ו כלל וכלל בעצמותו ית', כי ממי יקבל ח"ו. וזו הצורה, היא ג"כ כל גדלו של האור הזה"

מדוע כותב שהרצון לקבל הוא צורה חדשה – כי כל מה שאנחנו תופסים את החומר הוא דרך הצורה והצורה החדשה אינה כלולה כלל בעצמותו. הצורה בעל מנת לקבל היא מבטאת את החומר.

מה זה ממי יקבל? הרצון לקבל הוא חיסרון. כל תוצאה מקבלת מהסיבה המוקדמת לה. אין סיבה מוקדמת לעצמותו.

בקיצור- מספר לנו שהרצון לקבל כלול במחשבת הבריאה, מכיוון שכבר לא מדברים בעצמותו, אלא באינסוף יש רצון לקבל אינסופי וזה לא עצמותו. זה מסביר לנו שאנו חווים יסורים לאחר שהיתה הפרדה בין הרצון לקבל, לשפע. כשמרגישים את הרצון לקבל לבד שם ניתן להרגיש יסורים. כשהיו מחוברים לא היה כאב. כל הכאב בא מפירוד. מחוסר איזון בין החלקים הבונים את המערכת.

מי גורם לכל החוסר איזון הזה?

קודם כל מבינים שבמחשבת הבריאה אין את חוסר ההרמוניה. הכל היה בהרמוניה....

אות י"ג כותרת- מטרם הצמצום לא היה ניכר שינוי הצורה דברצון לקבל.

הצורה החדשה- ההשתוקקות לקבל.

אמנם, בכל יכלתו, לא היתה נבחנת הצורה החדשה הזו, לבחי' שינוי מאורו ית'. שזה סוד שאיתא בפדר"א, שטרם שנברא העולם, היה הוא אחד ושמו אחד, הוא, מורה האור שבאינסוף ב"ה, ושמו, מורה על המקום, שהוא סוד הרצון לקבל מעצמותו ית', הכלול באור אינסוף ב"ה.

כמו שכתוב שאין לנו להפריד ביניהם אלא על דרך היחס, שהאור והתענוג מיוחס לשפע והרצון לקבל מיוחס לנברא. אבל הם באים יחד.

"ומשמיענו, שהוא ושמו אחד, כלומר, ששמו שהוא סוד מלכות דאינסוף, שהוא סוד הרצון, דהיינו הרצון לקבל, שנטבע בכל המציאות שהיתה כלולה במחשבת הבריאה, מטרם הצמצום, לא נבחן בו שום שינוי צורה והבדל מן האור שבו, והאור והמקום, אחד הם ממש" שמו בגימטריה רצון.

מטרם הצמצום- אחרי הצמצום יש יסורים הנובעים מהרצון לקבל כשנפרד מן האור. הרצון לקבל לא מכריח יסורים. כי הבורא ברא את הרצון לקבל. הוא לא ברא יסורים. הוא ברא אותם מחוברים. היסורים כתוצאה מהפירוד. לא נבחן שום הבדל... מקום= רצון לקבל. הרעב, הסקרנות, ההשתוקקות יחד עם האור.

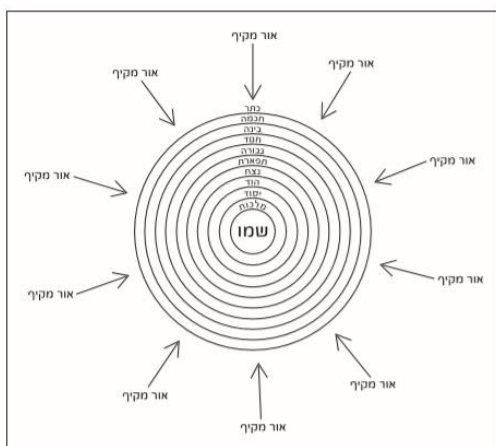
שימו לב - לא היה גרעון באינסוף. בכל זאת אחרי הצמצום היה חיסרון. האם החיסרון היה בגלל גרעון? לא. לא בגלל בושא. שימו לב- איזו חשיבות גדולה לפי החוק: כל חיסרון שבא מיתרון הוא יתרון. כל חיסרון שבא מגרעון הוא גרעון.

מאיפה החיסרון של הכלים דעגולים שהוא כלל כל החסרונות שבעולם? אם בא מיתרון הוא לא גרעון.

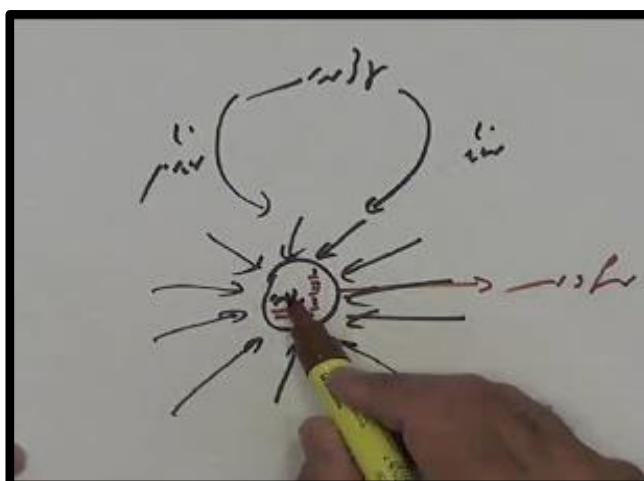
אות י"ד כותרת- צמצום, פירוש, שהמלכות דאינסוף מיעטה הרצון לקבל שבה, ואז נעלם האור, כי אין אור בלי כלי.

" וזהו דבר הצמצום, אשר הרצון לקבל, הכלול באור א"ס ב"ה, המכונה מלכות דא"ס, שה"ס מחשבת הבריאה שבא"ס, כנ"ל, הכוללת כל המציאות, "

מי זו מחשבת הבריאה? אור דאינסוף ברוך הוא. אבל איני תופס בלי כלי. מהו אור? צריך לומר ט' ראשונות דמלכות דאינסוף. באינסוף ד' בחינות ברצון לקבל. ואם אמרנו שככה נראה אחרי הצמצום:

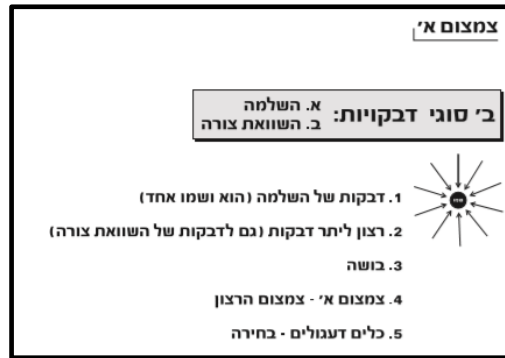
לפני הצמצום בסוד הוא ושמו אחד. היה לנו בשמו ד' בחינות : מלכות המקבלת הארה מחוצה לה והיא נקראת שמו הבנוי מיקוק. יקו- ט' ראשונות דמלכות. מלכות דמלכות הנקודה האמצעית שבאמצע ממש.

מלכות זו הנקודה באמצע האור בנויה מט' ראשונות דמלכות. למה איני אומר שאור הוא נקודה? כי לא מדברים מאור ללא כלי. מחשבת הבריאה = ט' ראשונות של מלכות.

"קישטה בעצמה להתעלות, ולהשוות צורתה ביותר, לעצמותו ית' ".מה רצתה המלכות? מה אמרה? מהם שלבי הצמצום? אמרה: יש לי דבקות של השלמה ...

הדבקות של השלמה היה שלמות. אבל

רצתה גם דבקות של השלמת צורה ועל כן מיעטה. למה היה הצמצום? לא בגלל שהרגישה בושא. זהו יסוד חשוב- כל הרצון שהתגלה בעולם מבחינת כלים דעגולים צריך לדעת שיש בו שלמות. הוא נובע משלמות. זה יתרון שאני מרגיש חיסרון.

כשאני מרגיש גרעון, זה כי אני חושב שנובע מבושה- נובע מגרעון.

הצמצום היה בשביל יתר דבקות. אנחנו תופסים כגרעון משום שהאור הסתלק. אבל אין הדבר כך.

"כמו"ש זה לקמן, בכוונה, שעל ידי כן יתאצלו ויבראו העולמות עד לעוה"ז, שבאופן זה תהיה מותקנת צורת הרצון לקבל, (הפרטיות הגוף) ותשוב אל צורת ההשפעה, ובזה תבוא בהשוואת הצורה אל המאציל"

האור לא מכריח את הרצון לאהוב, לייצר השוואת צורה. מי שמכריח את זה הוא דווקא הרצון לקבל למטה שצריך לעשות עבודה.

"והנה אחר שמיעטה, ברצון לקבל, ממילא נסתלק משם האור, שכבר נודע, שהאור תלוי ברצון, והרצון, הוא המקום של האור. כי אין כפיה ברוחניות."

אחד הערכים החזקים שיש. אין כפיה ברוחניות.

סיכום

למדנו שהרצון לקבל שכלול במחשבת הבריאה זה מציאות חדשה שלא היתה בעצמותו כי בעצמותו אין רצון לקבל

בגלל ההבחן של כל מציאות האינסוף מעצמותו, צריך לומר שכבר שם היה רצון לקבל (באינסוף)

מטרם הצמצום לא היתה שום מציאות של יסורים אלא זה כמו אבן שנמצאת בהר ולא נחצבת ממנו.

אבן הנחצבת מהר היא לא אור. אבן הנחצבת מהר זה רצון לקבל. לכן הרצון לקבל הזה אם הוא נמצא נפרד מהאור, אני מרגיש שם יסורים. אם הוא נמצא מחובר לאור, אני מרגיש שם דבקות, שלמות.

לכן אם אני רוצה להרגיש את השלמות הזו, אני צריך שהאור יחזור.

אז לכאורה מי עשה את הצמצום? מי שעשה זה מלכות דאינסוף.

במחשבת הבריאה היה הכל מתוקן. כל הצמצום נעשה בגלל שרצתה לקשט את עצמה. בגלל שזה בא מיתרון ולא מגרעון, יש בכך דבר גדול ועצום שכל החסרונות באו מיתרון והם צריכים לחזור ליתרון. כמו לחזור לאינסוף. אבל כשבאים ורוצים לחזור לאינסוף אז יש כבר תנאי. בגלל שרצו יתר דבקות, זה יהיה רק עם יתר דבקות.

ההתרחקות והצמצום הגיעו עד לנקודה דעולם הזה והיו הרבה השתלשלויות בדרך.

אז כשאני מרגיש בעולם הזה יסורים- אני צריך להבין שזו רק צורה שבה מתראה לי הרצון. אבל בטבעו הרצון בא ממקום טוב. אם בא ממקום טוב בטיבו. אין אפשרות שהוא לא טוב. רק אני הוספתי לו עוד דברים. הכל תלוי אם כך ברצון. אם הרצון יגיע ליתר דבקות שבגיניו היה הצמצום, אז תהיה החזרת האור. לכן אני לא צריך לבכות לאור למה אתה לא נותן לי. אין כפיה ברוחניות. אני לא יכול לכפות על האור. אני צריך לעשות עבודה מצידו. האור תלוי ברצון.

סיכום בנקודות

א. זה שיש רצון לקבל באינסוף זה אומר שהאינסוף הוא כבר בריאה וזה מוציא אותנו ממחשבה שהגשמיות היא הבריאה. האינסוף הוא כבר בריאה.

ב. באינסוף היתה אחדות פשוטה לא היה שם יסורים אבל היה רצון לקבל.

ג. הצמצום שגרם להפרדות של הרצון מהאור, שם מרגישים את החסרונות והיסורים.

ד. כל הנפרדות והצמצום נבע מיתרון מרצון ליתר דבקות..

ה. כל העבודה היא רק של הרצון ולא של האור לחזור ולקיים את הבחירה ביתר דבקות. זה נעשה בבחירה וצריך להתקיים בבחירה.